

Inhoud

1	Druk op het strand	7
2	De strandbal	9
3	Een vreemd bouwsel	12
4	Opgesloten	15
5	De zware jongens	18
6	Nieuwe gasten	22
7	Een kaart uit de oorlog	25
8	Een dag stilzitten.....	29
9	De vergeten plattegrond	32
10	In de eetkamer	35
11	Het verhaal van Oude Karel	39
12	Waar is Luna?.....	44
13	Een idee	48
14	Op zoek.....	52
15	Doornat en ijskoud	55
16	In de duinen	58
17	Op weg naar huis	62
18	Roestige haken	66
19	Toch een oplossing?	69
20	Een vrije dag	74

1. Druk op het strand

‘O nee, kijk nou,’ roept Nine uit, ‘onze plek is ingepikt!’ Samen met haar broer loopt ze op het strand. Mik en zij hebben er hun eigen plekje. Het is iets verder lopen, maar dat hebben ze er graag voor over. Op hun plek komen bijna nooit toeristen. Nu zit er een groepje grote jongens. Ze hebben luide muziek aan staan en het stinkt naar rook.

Mik zucht. ‘Ik zie het. Maar het strand is van iedereen. We kunnen ze niet wegsturen.’

‘We kunnen het toch proberen?’

‘Dat moet jij dan doen, Nine. Het zijn alleen wel zes grote jongens. En ze spreken Duits.’ Mik kijkt haar spottend aan. ‘Dus je moet ze in het Duits wegsturen. Dat kun je niet eens!’

‘Ik weet al best wat woorden, hoor.’

In het hotel van hun ouders komen ook vaak Duitsers. Daarom kent Nine een paar zinnnetjes: ‘Kan ik u helpen?’ en ‘Ik haal mijn moeder even.’ Maar daar heeft ze nu niets aan.

‘Ja hoor, zusje. Wat wil je tegen ze zeggen dan?’

‘Ik zeg gewoon: “Ksst, wegwezen.”’

Mik schiet in de lach. ‘Dat zeg je tegen een kat in de tuin, niet tegen grote jongens.’

Mik heeft natuurlijk gelijk, maar dat gaat Nine mooi niet toegeven. ‘Nou, toevallig wil ik vandaag ergens anders zitten’, zegt ze. ‘Het is laagwater. Als we nog een stuk doorlopen, komen we bij die paal uit. Dat is vlak bij het strandje waar soms zeehonden zitten.’ Nine wijst naar de kijker die om haar nek hangt. ‘Ik wil wel een zeehond zien.’

‘Pfff,’ zucht Mik, ‘helemaal daarheen?’

‘Ik wil niet in die rookstank zitten. En achter hen is het ook nog druk. Meestal blijven de toeristen dichterbij het dorp.’

‘Ja, maar vandaag is het zo druk, nu ligt het hele strand vol.’

De afgelopen week is het fris geweest, geen weer om op het strand te liggen. Maar vandaag is het heet, dus wil iedereen volop genieten. De mensen zijn voor de zee en het strand naar Zeeland gekomen. Helaas betekent dat wel dat Mik en Nine een heel eind moeten lopen. Nine heeft gewoon geen zin om in de herrie en de stank van anderen te gaan liggen.

‘Laten we naar de paal gaan. Hopelijk zien we echt zeehonden.’

2. De strandbal

‘Zijn we er nou nog niet? Het is veel te warm om zo’n eind door het zand te lopen.’

Nine geeft geen antwoord. Haar broer weet net zo goed als zij hoe ver de paal is. Bovendien zijn er op dit stuk strand ook nog steeds mensen.

‘Moet ik je helpen?’ Ik snap wel dat een klein jongetje als jij geen zware tas kan dragen. Je hebt zeker je hele voorraad Donald Ducks bij je.’

‘Ik ben een jaar ouder en een kop groter dan jij’, roept Mik. ‘En ik heb maar vier Donald Ducks bij me. Wat heb jij trouwens bij je om te doen?’

‘Alleen een strandbal en mijn kijker.’

Nine kijkt bezorgd naar de lucht. Het ziet ernaar uit dat er wind komt. Misschien had ze beter haar voetbal kunnen meenemen. Die waait niet zo snel weg. Maar mam heeft gisteren haar voetbal afgepakt. Daar had Nine het ook wel naar gemaakt, vindt ze achteraf.

Niet veel later zijn ze bij de paal. Hier zijn helemaal geen mensen meer.

‘Mooi’, zegt Nine, terwijl ze haar handdoek op het zand legt. ‘Ga je mee zwemmen?’

‘Nee, ik ga eerst lekker liggen.’ Mik pakt een Donald Duck uit de tas en begint te lezen.

Nine pakt haar kijker en loopt in de richting van de zee. Omdat het eb is, is het strand breed. Nine tuurt over de zandplaat. Ziet ze daar een grijze bobbel? Ze stelt de kijker scherp. Ja, nu ziet ze het duidelijk, op de plaat ligt een zeehond, op zijn zij in de zon.

‘Mik,’ roept ze, ‘kom vlug kijken. Een zeehond!’

Mik zwaait even, maar komt niet naar haar toe.

Nine zucht. Haar broer leest over een verzonnen eend, terwijl hij een echte zeehond kan zien!

De zeehond bobbert over de zandplaat naar het water. Nine volgt hem met de kijker. Ze ziet nog meer grijze kopjes in het water. Het zijn er te veel om te tellen.

Plotseling trekt er een rimpeling over het water. Meteen daarna komt er een harde windvlaag. De golven op de zee worden hoger. Witte schuimkoppen spatten op. Nine rent terug naar de handdoek.

‘Het was snikheet vanmorgen,’ zegt ze, ‘maar nu vind ik het best koud.’

‘Wil je terug? We zijn er net!’

‘Nee, laten we gaan ballen. Daar word je lekker warm van.’

Nine pakt de strandbal en blaast hem op. Had ze maar haar voetbal kunnen meenemen. De strandbal kan ieder moment wegwaaien. Nou ja, dan moeten ze extra hun best doen om hem te vangen. Mik legt zijn Donald Duck in de tas en gaat tegenover Nine staan. ‘Twintig keer overgooien zonder te missen, goed?’

Nine gooit naar Mik. Die strekt zijn handen uit. Een windvlaag blaast de bal over hem heen. Mik springt, maar mist. Vlug draait hij zich om en rent achter de bal aan. Al snel heeft hij hem weer te pakken.

Nine en Mik spelen een hele tijd. Maar de wind maakt het hun zo lastig, dat het niet lukt om de twintig te halen.

‘Dat was achttien’, hijgt Nine. ‘Nu moet het lukken, Mik.’ Ze gooit, maar net op dat moment komt er een enorme windvlaag. Los zand waait tegen haar benen alsof er met kleine steentjes wordt gegooid. ‘Au!’

Ook Mik grijpt naar zijn benen. ‘Dat doet pijn, zeg.’

Wanneer de vlaag voorbij is, kijkt Nine op. De wind heeft de bal een eind over Mik heen geblazen. Hij ligt een heel stuk verder.

‘O, Mik. De bal! Ga hem vlug halen.’

‘Doe jij het maar. Jij gooide.’

‘Maar jij ving hem niet.’

‘Omdat ik gezandstraald werd’, roept Mik.

‘Gewat?’

‘We gaan samen’, zegt Mik. ‘Kom.’

Ze rennen naar de bal toe. Wanneer ze er bijna zijn, komt er een nieuwe windvlaag. De bal wordt opgetild en vliegt door de lucht. Nine en Mik hollen erachteraan. Het lijkt of de wind een spelletje met hen speelt. Telkens wanneer ze de bal bijna hebben, komt er een vlaag. Dan rolt de bal weer door. Nine kijkt achterom. De handdoeken zijn bijna niet meer te zien. Straks waaien die ook weg of raken ze bedolven onder het zand. Dan is Mik zijn Donald Ducks kwijt. Daar zal hij niet blij mee zijn. Opnieuw komt er een windvlaag. De bal wordt opgetild en zeilt in de richting van de duinen. De duinenrij rijst omhoog vanaf het strand. Daar blijft de bal liggen.

Nine rent ernaartoe en pakt hem. ‘Hebbes.’

3. Een vreemd bouwsel

Nine laat de bal leeglopen. Pas wanneer de bal zo plat is als een schol, kijkt ze om zich heen. Zo ver is ze nog nooit geweest. Iets verderop in de duinen staat een vreemd stenen bouwsel, een donkergrijze kubus.

‘Wat is dat nou?’

Mik komt dichterbij. ‘Ik denk dat het een bunker is. Je weet toch dat er hier in Zeeland veel bunkers zijn? Die maken deel uit van de muur.’

‘Eh ... de muur?’

‘In de oorlog hadden de Duitsers een muur gebouwd. Ik dacht van Spanje tot Noorwegen.’

Nine fronst. ‘Dit is geen muur! Het is gewoon een stenen gebouw. En nog lelijk ook.’

‘Het was ook geen echte muur,’ legt Mik uit, ‘zo werd-ie genoemd. Overal langs de kust stonden dit soort bouwwerken. Daarmee konden de Duitsers zich verdedigen, wanneer er een aanval kwam.’

Toch handig dat Mik zoveel leest, denkt Nine. Maar wel stom dat hij doet alsof hij alles weet.

‘Zullen we gaan kijken?’ stelt ze voor.

Samen met Mik loopt Nine om de bunker heen. Het bouwwerk bestaat uit grijze stenen, nergens een deur of een raam.

‘Hé, wat is dat?’ Ze wijst naar een smal gat. Er zitten tralies voor. ‘Sloten ze hier mensen op?’